

Yassir AMAZINE
(België 1975-)

Als jongere bezocht Yassir Amazine het atelier van Luc Mondry en Nicole Babilas in La Clairière. Hij tekent met zwarte, rode, groene of blauw balpen. In het atelier zegt hij weinig, maar als hij tekent, zingt of neuriet hij. Maar wat zingt hij eigenlijk? Wat tekent hij? Wil hij ongrijpbaar zijn? Hij tekent nooit naar voorbeeld. Wel zijn er vaste onderwerpen: zon, huis en moskee, vliegtuig, auto, gitaar... Ogenschijnlijk heerst er chaos, maar wanneer het hele vel gevuld is, vaak aan beide kanten, klopt het precies. Amazine is klaar met zijn tekening en stopt met zingen. De tekening moet zich nu zelf staande houden en kan aan haar eigen leven beginnen, dankzij Amazine.

Aimé BAHATI

(Rwanda 1984-, leeft in België)

Aimé Bahati maakt zijn zorgvuldige en nauwkeurige schaalmodellen van gerecycled materiaal dat overal en nergens vandaan komt. Zo krijgen zijn dromen gestalte in miniatuur. Als kunstenaar met een lichamelijke beperking bedenkt hij vervoersmiddelen – helikopters, vliegtuigen en schepen – waarmee hij zich gemakkelijker zonder hulp van zijn moeder zou kunnen verplaatsen. Ook ontwerpt hij luxe villa's met subtiele en elegante versieringen. Aimé Bahati ontvluchtte Rwanda samen met zijn moeder in 1995 en woont en werkt sindsdien in Luik.

Nour BEN SLIMANE
(België 1991-)

Nour Ben Sliman werkt met viltstift en brengt hier en daar levendige accenten aan in acrylverf. Hij heeft een buitengewoon scherp geheugen en is een filmfanaat. Hij voorziet zijn werk dan ook rijkelijk van teksten die hij aan aftitelingen ontleent. Zijn schrift bestaat volledig uit hoofdletters van wisselende dikte, oogt regelmatig en maakt intrinsiek deel uit van het beeld. De kijker zoekt vergeefs naar houvast. Op het eerste gezicht gaat het om namen van acteurs, plaatsen, data, maar er is ook een reeks personages met haren die te berge zijn gerezen: zijn zij bedwelmde door alle verwijzingen, verbluft door de rijkdom aan vormen. Of domweg verbaasd dat in dit zwart-witte universum ook een paar geometrische vormen in kleur opduiken? (tekst: Créahmbxl, Anita Van Belle)

Giovanni BOSCO
(Italië 1947-2009)

Rood overheerst in de tekeningen die Giovanni Bosco maakt op oud papier of aanbrengt op de muren van Castellammare, het Siciliaanse dorp waar hij geboren is. Tot kort voor hij aan kanker overleed, kon men hem daar tegenkomen, vrolijk in de weer met olieverf, waarmee hij voornamelijk enorme harten schilderde. Dikwijls zong hij daar uit volle borst Napolitaanse liedjes bij. Voor zijn teksten en ovale organische vormen gebruikte de oud-herder viltstiften en kwasten. Zijn leven was veelbewogen: hij leed gevoelige verliezen, kreeg gevangenisstraf en verbleef in een psychiatrisch ziekenhuis.

Anne CAMPBELL
(Schotland 1961-)

Het werk van Anne Campbell staat in het teken van Lewis, het Schotse eiland waar zij geboren is. Ze is geïnteresseerd in de interactie tussen de zee en de eilandbewoners en heeft met name oog voor sporen uit het verleden, zowel in het landschap als in het geheugen van de bevolking. Op deze kaart heeft ze de namen van alle gehuchten op Lewis vermeld – niet omdat ze alles voor altijd wil vastleggen, maar om ze in het collectieve geheugen te laten voortbestaan (soms verschillen de namen zelfs per persoon die zij ernaar vraagt). Anne is ervan overtuigd dat de kennis van traditionele plaatsnamen, liederen en verhalen aan het uitsterven is – net als de flora en fauna van het eiland, die worden bedreigd door de hernieuwbare-energiesector. Met haar werk brengt zij de ecologische en culturele rijkdom van haar geboortegrond voor het voetlicht.

Samuel CARIAUX
(België 1976-)

Is dit een expositieruimte of een hoek van een atelier? De werkomgeving van Samuel Cariaux lijkt op een Gesamtkunstwerk. Hij omringt er zich met zijn tekeningen, zijn gepersonaliseerde kleding en andere zaken die hij heeft voorzien van een kalligrafie die geïnspireerd lijkt door Japan, het land dat hij zo bewondert. Zijn werk vormt dan ook een groot geheel en zijn activiteit als kunstenaar is cruciaal voor zijn identiteit. In een poging deze atmosfeer navoelbaar te maken, hebben wij de kunstenaar verzocht een stuk van de expositie Aussi loin qu'ici voor zijn rekening te nemen. Samuel Cariaux werkt in het atelier van Créahm Waals Gewest (Luik). Naar verluidt heeft hij de discipline van een samoerai, maar is hij altijd in voor een feestje, waarbij hij graag plaatsneemt achter de draaitafel...

Matilde CARLI

(Italië 1998-, leeft in België)

De tekeningen van Matilde Carli lopen over van kleur en licht. Daarbij schetst zij niet eerst een opzet in grijs potlood – het is de kleur zelf die de vormen hun contouren geeft. Zijn het landschappen die we zien? Je zou het werk bijna binnenste buiten willen keren, om de abstractie te doorgronden die voortvloeit uit de uitbundige kleurcontrasten en om te zien hoeveel afstand de kunstenares heeft genomen van haar voorbeeld. Matilde Carli werkt in het atelier Indigo.

Georges CAUCHY
(Frankrijk 1963-, leeft in België)

Cauchy maakt grote werken met heldere kleuren, als een weidse nachtelijke hemel of een partituur. Met een fijnschrijver laat hij bonte vlakken trillen op het ritme van talloze streepjes, pal naast kalmere banen. Het lijnenplan wordt zonder schets vooraf met zwarte viltstift opgezet. Hij isoleert en omkadert bepaalde elementen en vormt zo raadselachtige arabesken. Vervolgens voorziet hij zijn tekeningen geduldig en nauwkeurig van streepjes in heldere kleuren. Uit zijn minutieuze aanpak spreekt een voorliefde voor foto's uit tijdschriften – als vertrekpunt voor persoonlijke interpretaties. Die concrete inspiratiebron laat hij los naarmate het mozaïek vordert. De schaduwen doen denken aan krullen en zijn landschappen hebben de allure van denkbeeldige landkaarten. Georges Cauchy

is actief in het schilderatelier van Centre La
Pommeraiie, in Quevaucamps.

Adam CICHERSKI
(Polen 1965-)

Adam Cicherski maakt zijn kleine, kleurrijke schilderijen in een Pools atelier. Zijn favoriete onderwerp: vervoersmiddelen (van trams tot vliegende schotels), soms voorzien van een afkorting van hun merknaam. Woorden nemen in zijn werk een belangrijke plaats in. Nu eens in de vorm van een humoristisch bijschrift, dan weer als vlakvulling, waarbij typografie een plastische rol speelt. Adam Cicherski heeft ook een literair oeuvre, dat hij ooit hoopt uit te geven. Hij stelt in zijn werk de uitwassen van de geïndustrialiseerde samenleving aan de kaak.

Philippe CLOSSET
(België 1962-)

Philippe Closset werkt sinds 2021 in het atelier van Zone-Art. Al snel legde hij zich toe op zijn grote thema's: vrouwen en architectuur. Hij tekent, maar werkt ook met textiel. Nieuwsgierig verkent hij elke nieuwe techniek die hij leert kennen, zonder ooit zijn persoonlijke toets te verloochenen. Voor zijn architectonische tekeningen gebruikt Philippe Closset alleen grafietpotloden. Met een breed palet grijstinten suggereert hij volumes. Zijn beeldtaal grijpt meestal terug op foto's van modernistische en art deco-architectuur. Het papierformaat waarop hij werkt varieert, maar de kunstenaar vult het liefst het hele vel, ook al drijven de constructies regelmatig in een oneindige ruimte. Dit vervreemdende effect wordt nog versterkt door perspectiefwisselingen, die het werk een poëtische kwaliteit geven. (tekst: Zone-Art)

Sylvain COSIJNS
(België 1932-2020)

Toen Sylvain Cosijns 56 jaar was, nam de kunstenaar Jan Geldhof hem onder zijn hoede. In het schilderatelier van Mariaheem (Zwalm) kwam Cosijns tot bloei. Tot dan had hij allerlei indrukken en ervaringen opgedaan, maar was het hem niet gelukt daar werkelijk deel aan te hebben. Teken en schilderen stelden hem in staat in contact te komen met het leven en met anderen. Er staan meerdere personages op één pagina, maar ze lijken elk in een onzichtbare bubbel te zijn opgesloten door de zowel breekbare als trefzekere toets van Cosijns. De figuur die op een stoel zit, is een terugkerend motief. Het gaat waarschijnlijk terug op Cosijns' leven voor zijn opname in een instelling en zou dan staan voor de wens om te voldoen aan hetgeen er van hem wordt verwacht, nl. dat hij zijn plaats kent.

Franky DERYCKE en Marion GALISSON
(België 1967- en 1992-)

Oneindige variaties op een ruimte in wording. Net als Francky voelt Marion keer op keer de behoefte om zich te verhouden tot de eigen habitat. Daarbij kiezen beiden voor een gelaagde aanpak.

Francky Derycke legt verschillende laagjes klei over elkaar, waarna het papier ertussen verbrandt. Marion Galisson gebruikt daarentegen telkens een en dezelfde steen, waardoor een reeks landschappen ontstaat die per afdruk geleidelijk verandert. Ondanks de herhaalde pogingen om het beeld te laten vervagen, wordt het telkens toch weer zichtbaar, als een aanwezigheid op de achtergrond. En alle verschuivingen en verplaatsingen ten spijt duiken bepaalde herkenningstekens telkens in hun werk op. De materie stapelt zich op, slinkt en richt zich weer op. Creatieve verandering ontsluit voortdurend nieuwe horizonten. Of het nu

gaat om palimpsesten vol sporen of om een eindeloos herhaald motief, deze kunstenaars herinneren ons op een indringende manier aan een denkbeeldige landstreek.

Georges DOHM
(België 1960-2023)

Jarenlang maakte George Dohm van landschapsarchitectuur, vaak op groot formaat. Hij bedacht utopische, gemeenschappelijke woonvormen, met meerdere toegangswegen, omzoomde Franse tuinen, hier en daar grote bloembakken, wat vijvers, vensters met kanten gordijnen, enorme daken en hoge schoorstenen. Een veranderlijk universum dat zich oneindig laat aanpassen. De ingetekende delen zijn dicht gearceerd, waardoor geen plekje onversierd blijft. Hoewel het geheel tamelijk barok oogt, zijn de technische middelen van de kunstenaar heel beperkt. Voor zijn tekeningen – nu eens in één kleur, dan weer in twee – gebruikt hij over het algemeen zwarte, blauwe of rode markeerstiften. De lichte trilling in zijn toets blaast leven in zijn constructies. De dynamiek in de composities van Georges

Dohm ontstaat doordat zijn bouwwerken als grote passagiersschepen lijken te dobberen op denkbeeldige golven. (tekst: Zone-Art)

Paul DUHEM
(België 1919-1999)

Na tal van omwegen begint Paul Duhem op 70-jarige leeftijd te schilderen in het atelier van Centre La Pommeraie. Het is alsof hij opnieuw wordt geboren. Dit tweede leven duurt 10 jaar.

Zijn productie wordt bepaald door geometrische vormen, spaarzaam gebruik van middelen en een seriematige aanpak. Zonder ooit te vervelen volgt Duhem telkens hetzelfde procedé. Hoewel hij zijn bekendheid vooral dankt aan een reeks portretten, heeft hij met dezelfde vasthoudendheid ook ontelbare deuren geschilderd. Tenzij die deuren eigenlijk voor huizen staan, want erboven is meestal een driehoekige vorm te zien, die aan een dak doet denken. De werken van Duhem stellen ons voor raadsels; ze vormen een in zichzelf gekeerde wereld waarin een enkele uitsparing verblindend wit oplicht.

Sebastián FERREIRA
(Paraguay 1981-)

Sebastián Ferreira komt oorspronkelijk uit Asunción (Paraguay). Als hij 15 jaar oud is, wordt schizofrenie vastgesteld en gaat zijn droom om architect te worden in rook op. Later zal hij niettemin imposante tekeningen van supersteden maken. Indruk maken de machtige verkeersaders en de kenmerkende opbouw: in het midden vaak een neoklassiek gebouw en daaromheen wolkenkrabbers. Ferreira heeft niet alleen oog voor zijn onmiddellijke omgeving, maar laat zich ook inspireren door briefkaarten, tijdschriften en natuurlijk internet – een echte brug tussen de buitenwereld en zijn kamer, waar hij meer dan 400 tekeningen maakte. De hectiek van de stad komt het sterkst tot uitdrukking als de kunstenaar een bovennatuurlijke samenloop van bussen weergeeft.

Marion GALISSON
(België 1992-)

zie Franky DERYCKE

Michael GOLZ
(Duitsland 1957-)

Athosland, zo heet het unieke project van Michaël Golz. Het gaat om een gigantische kaart die is samengesteld uit meer dan 1200 vellen, afbeeldingen van landschappen en zo'n vijftien opbergmappen met impressies uit dit denkbeeldige land. Michaël Golz tekent zijn eerste kaart als kind, in 1968. Zijn moeder moedigt hem aan om zich creatief te uiten, omdat zij gelooft dat dit zijn ontwikkeling ten goede komt. Hij zal namelijk zijn hele leven de gevolgen blijven ondervinden van een ernstige koorts die hij in zijn jeugd opliep.

Juanma GONZALEZ
(Spanje 1945-België 2007)

Juanma was taxichauffeur en werd schoenmaker. « Een schoen open maken verschaft me veel plezier, de structuur ervan ontdekken, de materialen herkennen, van de geraffineerdste tot de meest ordinaire, handwerk of machinewerk. Het doet me een beetje denken aan het openmaken van een motor, maar dan minder vuil. » Door een tv-uitzending krijgt hij zin om te schilderen. Hij schildert een landschapje dat onder de voeten wordt gelopen. Het werk van Juanma wordt niet vergeten, maar verdwijnt vanzelf.

Richard GREAVES
(Canada 1952-)

Richard Greaves werkt in de bossen van Québec en bouwt « plankenkastelen » met materialen die hij vindt in oude, verlaten schuren. Hij gebruikt hiervoor geen meetinstrumenten, alleen een nylondraad. Het terrein dat hij in de tachtiger jaren aankocht samen met enkele vrienden is bezaaid met een twintigtal vreemde bouwsels, die hier gefotografeerd werden door Mario del Curto en waarvan de auteur het bestaan rechtvaardigt met deze woorden: « Alles wat ik hier doe is om beter te slapen ».

Martha GRÜNENWALDT
(België 1910-2008)

Martha Grünenwaldt is 71 jaar als zij 1981 aan de keukentafel van haar dochter zit, de kleurpotloden van haar kleinkinderen pakt en begint te tekenen. Op de achterkant van affiches of behang ontstaat een kleurrijk universum waarvande vrouw het middelpunt lijkt te vormen. Rondom en langs de randen van haar gezicht verschijnen vogels, een violist, bloemmotieven en bouwwerken. Mettertijd maken de portretten volledig plaats voor deze motieven. Het resultaat is soms een ware millefiori waarin Martha volledig opgaat. Hoewel ze van huis uit violiste is, werkt ze 28 jaar lang op een kasteelboerderij. Uit haar tekeningen klinkt de muziek die ze al die tijd niet heeft kunnen maken, omdat ze van de leidinggeevenden niet mag spelen.

Laurence HALLEUX
(België 1993-)

Het werk van Laurence Halleux is als een geheim dagboek dat onder een vloerplank is verborgen. Maar in plaats van een verstopplek te zoeken, heeft de kunstenaar haar gedachten gecodeerd in een schrift dat alleen zij kent – en dat werkt nog veel beter! Op deze even vreemde als fascinerende wijze schrijft Laurence Halleux jarenlang, week in week uit, verder aan haar denkbeeldig universum. Geduldig en nauwgezet voegt ze er nu eens kleine, dan weer grote taferelen aan toe. En al begrijpen we haar woorden niet, we herkennen in het schriftbeeld wel spanningen, rustige momenten, een zuchtje wind, geklets en stiltes. Ze lijkt afhankelijk van haar gemoedstoestand voor rood, zwart en soms blauw te kiezen. Wie zich in het werk van Laurence Halleux verdiept, krijgt het gevoel haar mentale topografie te

leren kennen en diep in haar binnenwereld
door te dringen. (tekst: Zone-Art)

Côme LEQUIN

(Frankrijk 1989-, leeft in België)

“Verder stappen, om meer te produceren. Stappen om ergens te komen. Snel stappen, om niet te laat te komen en geen tijd te verliezen. Stappen door de herrie van de stad. Doorstappen om niet stil te blijven staan.

Ik bedenk creatieve protocollen waarbij de bewegingen van mijn lichaam productiesystemen aandrijven.

Ik onderzoek begrippen als productiviteit en rendabiliteit, die in onze maatschappij centraal staan en het ritme van ons dagelijks leven bepalen. Daarbij verken ik de vervagende grens tussen werk en privéleven.

Door herhaalde gebaren en beperkingen die ik mezelf opleg, ontwikkel ik systemen om de werkelijkheid mee vast te leggen. Een absurde opgave: proberen dat vast te

houden en weer te geven wat gedoemd is
te verglijden.”

Raphaël MICHEL

(Frankrijk 1988-, leeft in België)

Met een balpen op een A4-tje compileert Raphaël discreet zijn dagelijks leven. Trouw geeft hij zijn gangen weer, de plekken waar hij komt, de plaatsen die indruk op hem maken en hem bevallen. Vanuit zijn voorliefde voor kleur gebruikt hij markeerstiften, potloden en Tipp-Ex om meestal de hele oppervlakte van zijn blad op te vullen. De weergave van zijn perspectieven is gedurfd, nerveus en levendig. Omdat hij sterk gehecht is aan de kleinste details, tekent hij ze minutieus: affiches, riooldeksels, elektriciteitsdraden, zebrapaden, de weerspiegeling van een boom in de spiegel boven zijn lavabo. Aan de achterkant van zijn blad beschrijft hij heel nauwgezet de beleefde situatie die hij aan de voorkant geïllustreerd heeft. Het is zijn logboek, het dagboek van zijn bestaan, belichaamd door trajecten, plaatsen en momenten in zijn leven.

Maxime MORMONT
(België 2002-)

Maxime Mormont heeft verschillende interesses: de wereld van de spoorwegen, insecten, vintage spullen, dameskleding en New Wave. Deze verschillende passies brengen zijn creativiteit op gang, zoals blijkt uit de werken voertuigen op de expositie. Moeiteloos noemt hij de kenmerken van allerlei treinen. Mormont heeft een scherp oog voor detail en een ijzeren geheugen. Hij tekent schildert ook, schrijft poëzie en experimenteert met textiel. Mormont mag een dromer en fantast zijn, hij werkt wel stipt en nauwgezet. Hij is spontaan en laat zich door invallen leiden met dezelfde nieuwsgierigheid en onbevangenheid die hem als mens en kunstenaar kenmerken. (Gebaseerd op een tekst van Michiel De Jaeger, Créahm Région Wallonne)

Mark Anthony MULLIGAN
(Verenigde Staten 1963-2022)

De stadsgezichten van Marc Anthony Mulligan zijn een kluwen van allerlei verkeers- en reclameborden. Voor zijn werk in waterverf, viltstift en kleurpotlood put Mulligan uit de indrukken die hij opdoet tijdens omzwervingen per bus door Louisville (Kentucky). Hij is bepaald niet spaarzaam met woorden: naast de vele borden met opschriften, zijn handtekening en een titel, vermeldt hij ook altijd hoe lang hij aan het stuk heeft gewerkt. Ook verwerkt hij grappige details in zijn tekeningen: zo komt de Coffee Run uit op de Vanilla Cream Way, heet een waterplas of kerk Mulligan en staan de McDonald's en Burger King toevallig in een Burger Alley.

Michaël MVUKANI MPIOLANI
(België 2001-)

Michaël Mvukani Mpiolani vat ruimte op als één geheel: op de voor- en achtergrond wemelt het van de details. Zijn vermogen om verkeersstelsels en landschappen met een bijna fotografisch realisme weer te geven komt prachtig tot uitdrukking in zijn nauwkeurige zwart-wittekeningen. Wanneer hij begint, maakt Michaël Mvukani Mpiolani geen gebruik van hulplijnen of rasters. Hij zet zijn viltstift gewoon in een hoek van het blad en trekt de eerste streep, maar verliest nooit het perspectief uit het oog. Zoals er musici zijn met een absoluut gehoor, bezit hij een absoluut zicht. Hij is gefascineerd door uitgestrekte steden en zijn fantasie wordt bevolkt door robots, die de gedaante aannemen van dieren of Transformers. (Tekst: Créahmbxl, Anita Van Belle)

Antoine MVUMBI
(België 1974-)

Het werk van Antoine Mvumbi bestaat uit kleurige composities die hij voornamelijk uitvoert in vette pastel. Zijn eerste producties worden gekenmerkt door naast elkaar geplaatste kleurvakken. Met een hoog grafisch gehalte tonen de werken de toeschouwer fragmenten architectuur, waardoor het lijkt of hij naar een splitscreen dat in verbinding staat met bewakingscamera's kijkt. Geleidelijk werden de tekeningen verrijkt met magazinebeelden. Antoine Mvumbi eigent zich alle beelden toe en synthetiseert ze dankzij zijn observatietalent en zijn feilloze zin voor compositie.

Helmut NIMCZEWSKI
(Duistland 1945-)

Het werk van Helmut Nimczewski ademt licht, helderheid en vrolijkheid. Hoewel alles strak en eenvormig oogt en de indrukwekkende panorama's wat stijf en statisch overkomen, zorgen het lijnenspel en het levendige kleurenpalet voor ritme. Hij is een enthousiaste fotograaf en neemt zorgvuldig gekaderde foto's van gebouwen en plaatsen die hij tegenkomt: een treinstation, een voetbalstadion, een jaarmarkt, kermis, haven, wolkenkrabbers enz. Vervolgens kopieert hij de fotografische voorbeelden niet zomaar – hij verandert ze op een methodische manier. Zijn composities zijn streng, de details precies en de uitwerking nauwgezet.

Rémy PIERLOT
(België 1945-)

Als begaafde monoprinter reproduceert Rémy Pierlot vooral filmbeelden, die een zachte en geheimzinnige atmosfeer ademen. Ook zijn poëtische weergave van landschappen getuigt van een grote artistieke gevoeligheid. De kunstenaar werkt sinds hij met pensioen is in La 'S' Grand Atelier, te Vielsalm, in de Ardennen. Daarvoor was hij actief in een sociale werkplaats.

André ROBILLARD
(Frankrijk 1931-)

Robillard, die man van de geweren, dankt zijn bekendheid in de wereld van de art brut vooral aan de wapens die hij namaakt van gerecycled materiaal. De geweren zijn bedoeld om 'de ellende te doden'. En die 'kunstdingen', zoals hij ze noemt, missen hun doel niet. Als bewoner van een psychiatrisch ziekenhuis verandert er veel voor hem wanneer hij naam maakt met zijn creaties. Naast geweren zijn dat ook tekeningen en assemblages, die dikwijls betrekking hebben op de verovering van de ruimte en het bos.

Arnaud ROGARD
(België 1977-)

Arnaud Rogard is een veelzijdige kunstenaar: hij tekent, maakt keramiek en schrijft gedichten, maar is ook actief als danser en acteur. Bij alles wat hij doet, blinkt uit hij uit door zaken te verhullen, weg te laten, te vertragen, te pauzeren of stil te leggen. Arnaud Rogard laat zich inspireren door de architectuur in zijn onmiddellijke omgeving. Een deel van zijn oeuvre ontwikkelt hij op het toneel. Ook bij dans en theater is de kunstenaar Arnaud herkenbaar, als roepende in de woestijn die zijn bewegingen dromerig vertraagt. Arnaud heeft een studio in kunstwerkplaats De Zandberg in Harelbeke. (naar een tekst van kunstwerkplaats De Zandberg)

Jean-Pierre ROSTENNE
(België 1942-2017)

“Alles gaat goed, op dat wat niet gaat na” was het motto van deze onconventionele kunstenaar, dichtertelijke denker en emblematische bewoner van de Brusselse wijk waar hij thuis was: de Marollen. Hij dreef een rommelige boekhandel op de hoek van de Hoogstraat. Zijn levensloop laat zich niet gemakkelijk samenvatten, maar hij was o.a. luitenant in het Belgische leger in Congo in 1960 en verbleef in Brazilië, Rome, Parijs en Zwitserland. Jarenlang vervaardigde hij buitengewone wandelstokken, waarin hij allerlei andere voorwerpen verwerkte en waarmee hij over straat liep. ‘In Afrika is de wandelstok de verbinding tussen hemel en aarde. In Congo staat hij voor macht.’ Deze kosmologische as fungeert als steunpilaar waarop de kunstenaar van alles en nog wat monteerde, alledaagse spullen zo mee uit wandelen kunnen worden genomen...

Marie STEINS
(België 1992-)

Het oeuvre van Marie Steins krioelt! In slechts enkele jaren heeft zij honderden tekeningen gemaakt, waarin series zijn te onderscheiden. Haar inspiratiebronnen lopen uiteen van omslagen van archeologische tijdschriften, oude en nieuwe gebruiksvoorwerpen, machinetekeningen en architectuur. Dat laatste is beslist haar favoriete terrein. Met een paar geometrische vormen, één kleur en meestal één techniek, nl. viltstift, mag haar arsenaal beperkt zijn, maar dat gaat beslist niet ten koste van de zeggingskracht van haar werk. De kracht van deze kunstenares is ongetwijfeld haar gevoel voor synthese. In een paar trefzekere lijnen ziet Marie Steins kans om de essentie van haar onderwerpen uit te drukken. Ook haar composities zijn bijzonder sterk: grote lege vlakken vestigen de aandacht op haar tekening. De kunstenaar voorziet haar werk

onderaan altijd van haar handtekening en een datering. Dat Marie Steins met name belangstelling heeft voor architectuur, blijkt ook duidelijk uit het ruimtelijk inzicht waarvan haar werk getuigt. (tekst: Zone-Art)

Pascal TASSINI
(België 1955-)

Pascal Tassini bezoekt het atelier van Créahm Waals Gewest van 1986 tot 2018. In deze periode creëert hij personages van gebakken klei, grafisch werk, en stoffen sculpturen en assemblages. Die laatste discipline betekent zijn doorbraak: inmiddels is zijn werk te bewonderen in meerdere musea, waaronder de gerenommeerde Collection de l'Art brut in Lausanne. Alles begon ooit met een bolletje opgerolde stof... Pascal Tassini wilde zijn aardewerken personages een onderkomen aanbieden, en probeerde voor hen een hut te maken. Wanneer hij alle strookjes uit het atelier heeft gebruikt, begint hij alle stukken stof die hij te pakken kan krijgen in banen te scheuren... Aanvankelijk bewaart hij ze zorgvuldig in kleine bolletjes. De medewerkers van het atelier zijn enthousiast en moedigen hem aan hiermee door te gaan. Later bouwt

hij niet alleen een ongeloofelijke hut, maar vervaardigt hij ook zelfstandige sculpturen en zelfs kledingstukken. Alle creaties zijn opgebouwd uit bijzonder strakke knopen, een techniek die contrasteert met het soepele basismateriaal. De geëxposeerde werken komen voornamelijk uit de collectie van Trinkhall (Luik), waar Tassini's hut sinds de verhuizing van Créahm permanent te bezichtigen is.

Donatien TOMA NDANI DJEMELAS
(België 1994-)

Bij créahmbxl sprong Donatien eruit door zijn fluwelen stem, humor en improvisatietalent. In een gedreven recitatief, waarbij hij zichzelf begeleidt op keyboard, neemt hij ons mee op zijn omzwervingen door Brussel. We horen een fragment van een concert dat Donatien in 2019 gaf in het Art et marges museum (op cassette uitgebracht door het label MARGINS). .

Willem VAN GENK
(Nederland 1927-2005)

Het werk van Willem van Genk getuigt van een fascinatie voor de stad en vervoersmiddelen. Zijn drukke wereldsteden zijn in de regel opgebouwd uit meerdere scènes, die hij naast en tegenover elkaar plaatst. Opschriften en reclameborden zijn alomtegenwoordig. Je vindt ze ook terug op de schaalmodellen van trams, die hij van afvalmateriaal vervaardigt. Hoewel hij meestal krioelende hoofdsteden verbeeldt, laat Van Genk zich ook graag inspireren door het platteland. Wie bekend is met zijn voorliefde voor knipsels en collages, zal zich door dit werk laten verrassen.

Gerard VAN LANKVELD
(Nederland 1947-)

In het Noord-Brabantse Gemert (NL) heeft Gerard van Lankveld in en rondom zijn huis een eigen staat uitgeroepen. Monera is een mini-keizerrijk met klokken, schaalmodellen van monumenten, vervoersmiddelen en meetinstrumenten. Hoog daarbovenuit torenen kleurrijke paviljoenen met pagodedaken. Machtssymbolen als een keizerlijke kroon en ring ontbreken niet. Alle ceremoniële voorwerpen hebben een Latijnse naam, want dat is de taal waarvan het dialect van Monera is afgeleid. Sinds 2007 staat ook bij de toegang tot Gemert een monument van de hand van Van Lankveld. Een zoete genoegdoening voor een kunstenaar die als jongeman alom werd verguisd.

Nick VERHAEGHE
(België 1991-)

In de Labo-ruimte toont Nick Verhaeghe een momentopname uit zijn lopende residentie bij Contretype, aan de rand van de Marollenwijk. Voor dit project laat hij zich inspireren door fotografen als Miroslav Tichy en Daido Moriyama, en verkent hij de stad als een hybride ruimte tussen natuur en urbaniteit – een plek waar verval en vitaliteit hand in hand gaan.

Net als Tichy bouwt Verhaeghe zijn camera's zelf, met materialen die hij vindt op straat of op de beroemde dagelijkse vlooiemarkt op het Vossenplein. Die plek vormt een belangrijk verzamelpunt in zijn proces: hij zoekt er naar objecten, restmateriaal en rommel, waarmee hij nieuwe camera's en beeldconstructies ontwikkelt – van wc-rolletjes en oud glas tot onderdelen van afgedankte camera's.

Voor het ontwikkelen van zijn zilverhoudend

fotomateriaal gebruikt hij planten die tussen de Brusselse kasseien groeien, aangevuld met kruiden uit buurtwinkels. Zijn werkwijze is intuïtief, ambachtelijk en sterk verankerd in de directe omgeving van de Marollen.

De vos – een dier dat effectief in het Brusselse landschap leeft – fungeert als alter ego binnen dit werk. Niet letterlijk in beeld, maar voelbaar in de manier van kijken, bewegen en registreren. Door zich dit perspectief eigen te maken, werpt Verhaeghe een tactiele, bijna dierlijke blik op de stad. Wat we hier zien, is geen eindpunt, maar een levende momentopname van een proces in volle evolutie.

Joseph YOAKUM
(Verenigde Staten, 1889-1972)

Hoewel Joseph Yoakum naar eigen zeggen alle landschappen die hij tekent, zelf heeft bezocht, ligt het voor de hand dat sommige werken louter aan zijn verbeelding zijn ontsproten. Die verbeelding is wel gevoed door de vele reizen die hij van jongs af aan maakte als medewerker van rondtrekkende circussen. Vanaf de jaren 60 ontwikkelt hij een zeer persoonlijke grafische toets. Yoakum is met name actief in de periode 1956-1970, wanneer hij dagelijks een balpentekening maakt.

Vertalingen: Sil Timmerman